Ihan tavallinen
HIRVIÖ-
perhe
WSOY
MARI LUOMA

Tekijä kiittää WSOY:n Kirjallisuussäätiötä
kirjoitus- ja kuvitustyön tukemisesta.

© Mari Luoma ja WSOY, 2023

978-951-0-49925-2
Werner Söderström Osakeyhtiö
Painettu EU:ssa

MARI LUOMA

Ihan tavallinen HIRVIÖ-perhe

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Luku 1

Tiedätkö sen korkean talon mäen huipulla? Sen, missä on terävähuippuiset katot ja kulunut maalipinta. Se sama, josta voi joskus öisin kuulla liikenteen melun läpi karmivaa musisointia ja kauhun huudahduksia. Oletko koskaan miettinyt, kuka siellä talossa oikein asuu? Jos olet kysynyt joltakulta, niin sinulle on varmasti vastattu, että siellä asuu aivan tavallinen perhe. Siihen perheeseen kuuluu äiti, isä ja kolme lasta joiden nimet ovat Juuli, Jukka ja Jutta. Mutta, ihan tavallinen perhe he eivät kuitenkaan ole.

Juuli, Jukka ja Jutta ovat kolmosia. Se tarkoittaa sitä, että he ovat täysin saman ikäisiä. He ovat syntyneet

minuutilleen, sekunnilleen ja sekunnin murto-osalleen samaan aikaan. Heillä ei ole ikäeroa yhden silmänräpäyksen vertaa.

Aikuisten on kuitenkin jostain syytä todella vaikea ymmärtää tätä, vaikka asia on todella yksinkertainen. Kerran illalla, kun kolmoset olivat matkalla takaisin koulusta kotiin, eräs näsäviisas aikuinen pysäytti heidät ja hämmästeli miten samannäköisiä Juuli, Jukka ja Jutta olivat keskenään.

”Kukas teistä on oikein vanhin?” tämä aikuinen kysyi ja virnuili sellaista ärsyttävää, kaikkitietävää aikuisten hymyä.

”Me olemme samanikäisiä kaikki kolme, ei meillä ole edes nanosekuntia ikäeroa”, Jukka kertoi, mutta näsäviisas aikuinen ei ollut vastaukseen tyytyväinen.

”Äläs viisastele, poika! Kolmosten ei ole mahdollista syntyä *täysin* samaan aikaan. Ikäeroa on vähintään minuutti tai kaksi. Oletko sinä vanhin, tyttöseni? Näytät niin tomeralta, että sinä varmaan olet vanhin”, näsäviisas aikuinen kysyi ja kumartui lähemmäs Juulia, joka vain kohautti harteitaan.

”Sitä on mahdoton tietää. Äiti sylkäisi meidät kolme ulos torahampaisesta kidastaan täysin samaan aikaan.

Meillä oli jopa syntyessä kaikilla vaipat päällä ja tutit suussa valmiina”, Juuli selitti ja sai aikuisen suuttumaan lopullisesti.

”Röyhkeitä lapsia! Röyhkeitä ja nokkavia lapsia! Aikuisille ei saa valehdella!”

Sitten näsäviisas aikuinen käveli tuohtuneena pois. Jos hän kuitenkin olisi seurannut kolmosia kotiin, hän olisi katunut sanojaan saman tien. Heti kun lapset astuivat ovesta sisälle, he kuulivat limaisten lonkeroiden litinää ja terävien hampaiden narskuttelua. Heitä tiiraili useampi pari mulkosilmiä ja he melkein kompastuivat lattialla huiskuttaviin rotanhäntiin.

”Lapset ovat kotona!” äitihirviö kirkaisi niin että korvia vihloi.

”Taasko?!” isähirviö parkaisi ja usutti sitten kolmoset lonkeroillaan yläkertaan. Juuli, Jukka ja Jutta marssivat huoneeseensa ja katsoivat toisiaan väsyneinä. Jos sinun vanhempasi olisivat viemärihirviöitä, ymmärtäisit kuinka kurjalta heistä tuntui joka päivä.

Mutta miten oli oikein mahdollista, että kolmella aivan normaalilla lapsella oli vanhempina kaksi karmeaa ja ilkeää hirviötä? No, joskus vain käy niin, että hirviömäisille vanhemmille syntyy todella mukavia ja normaaleja lapsia, samoin kuin joskus ihan normaaleille ja mukaville vanhemmille syntyy kamalan kauhumaisia tenavia. Tietysti oli myös aivan mahdollista, että joku onneton oli kerran mennyt vahingossa huuhtelemaan viemäristä alas kolme vauvaa, *spläsh* ja *slush* vain, ja kadottanut kolmoset sen siliän tien. Ehkäpä he kelluivat viemärin synkimpiin ja salaisiin nurkkiin, jossa äitihirviö nieli heidät kitaansa mutta puklautti saman tien ulos koska inhosi vaippatalkin makua.

Oli miten oli, hirviövanhemmat olivat ainoat vanhemmat, jotka Juuli, Jukka ja Jutta tunsivat omikseen.

Juuli, Jukka ja Jutta ovat täysin tavallisia lapsia. Heillä ei ole rotannaamoja tai lonkeroita, ei edes torahampaita

(Jutalla tosin on hieman teräväksi hioutuneet kulmahampaat, mutta se vain helpottaa omenoiden syöntiä). Kolmoset käyvät neljättä luokkaa koulussa ja näyttävät ja käyttäytyvät samalla tavalla kuin ketkä tahansa kymmenenvuotiaat. Juuli on sisaruksista rohkein ja päättäväisin. Jukka on kirjaviisain ja maltillisin. Jutta puolestaan on hyvä syömään omenia ja muita herkkuja.

”Minä en tiedä, kuinka kauan enää jaksan kuunnella äidin ja isän örinää!” Jukka parahti ja heitti tyynyn seinää vasten.

”Minä haluaisin joskus syödä kotona muutakin kuin vain homehtunutta leipää”, Jutta huokaisi, ja Juuli katsoi sisariaan suu mutrussa.

”Älkää huoliko, kyllä me jotain vielä keksimme”, hän lohdutti toisia, mutta tosiasiassa Juulilla ei ollut mitään hajua siitä, miten he voisivat parantaa surkeaa tilannettaan.

Nyt te lukijat varmasti ajattelette että aivan kauheaa! Miksei kukaan pelasta lapsiparkoja? Miksei kukaan soita poliisia tai armeijaa hakemaan kolmosia pois? Miksei hirviöitä teljetä häkkiin ja miksei joku mukava ihmisperhe voi adoptoida näitä onnettomia lapsia? Ennenkuulumatonta! Soittakaa presidentille ja kuninkaalle! Auttakaa nyt joku näitä lapsiraukkoja!

Mutta kukaan ei auta heitä. Kukaan, edes opettajat tai naapurit eivät tiedä Juulin, Jutan ja Jukan vanhempien olevan hirviöitä. Hirviöt ovat nimittäin ovelia. He ovat ilkeitä ja inhottavia, mutta myös karmivan ovelia…

Luku 2

Seuraavana aamuna kolmoset kuulivat alakerrasta tuttua, mutta silti karmivaa ähinää ja puhinaa.

”Tyhmät housut! Eivät tee housuja lonkeroille!” he kuulivat äitihirviön raivoavan.

”Peruukki kutittaa, naamari kiristää!” isähirviö valitti niin kovaa että talon seinät tärisivät.

Joka aamu isä- ja äitihirviö pukevat ylleen ihmispuvut. He ovat ommelleet ne itse kasaan naamiaiskaupan naamareista, tiskihanskoista ja kirpputorivaatteista. Puvut tosin näyttävät niin aidoilta, että Jutta pelkää niiden olevan osittain tehty aidosta ihmisnahasta…

Oli puvut tehty mistä hyvänsä, niiden päälle pukeminen

ei ole helppo juttu. Pitkät rotannenät pitää litistää naamareiden taakse, silmälasit mahduttaa mulkosilmien päälle ja vaatteiden sisälle pitää kätkeä kahdeksan kokonaista lonkeroa. Aamuisin kolmosten talossa kuuluu pelkkää sihinää ja kihinää ja tuskastunutta huutoa. Joskus jopa käy niin, että isähirviö pukee vahingossa ylleen äitihirviön puvun, ja siitä syntyy ylimääräistä kinaa.

”Menkää kouluun!” äitihirviö komensi alakertaan laahustavia lapsia samalla kun se itse ahtautui ulos oviaukosta isähirviön kanssa.

”Onko meillä aamupalaa?” Jutta kysyi varovaisesti, vaikka tiesi jo valmiiksi, että aamupalaa oli aniharvoin tarjolla ja silloinkin se oli yleensä jotain pilaantunutta.

”Syökää sukkanne!” isähirviö huusi ja pamautti oven kiinni. Hirviöt olivat aina pahalla tuulella kun niiden piti pukeutua ihmisiksi ja mennä töihin. Viisi päivää viikossa ne raahaavat itsensä sisälle suureen toimistorakennukseen jonka pöydillä on vanhan-

aikaisia lankapuhelimia. Kun puhelimet pirisevät, hirviöt vastaavat niihin ja huutavat joko ”ei” tai ”joo!” ja lyövät sitten soittajalle luurin korvaan. Kahvitauoilla ne istuvat taukohuoneessa ja rupattelevat muiden työntekijöiden kanssa siitä, miten ilmoja on pidellyt ja kuinka toimiston kahvi maistuu pahalle. (Oikeasti hirviöt rakastavat toimiston kitkerää kahvia ja kun kukaan ei huomaa, ne myös usein ahmaisevat kitaansa likaiset kahvikupit ja suodatinpussit.)

”Luuletteko, että äiti ja isä tietävät itse, mitä he tekevät työkseen?” Jutta kysyi samalla kun söi Juulin korpuista ja säilykepavuista kokoamaa aamiasta.

”Ehkä he myyvät sanomalehtiä? Tai ovat jokin teknninen tuki, sellaisia, jotka korjaavat tietokoneita?” Jukka pohti, sillä edes kolmoset eivät tienneet mitä kummaa heidän vanhempansa oikein tekivät siinä suuressa toimistorakennuksessa.

”Tuskinpa he korjaavat tietokoneita, eihän meillä ole edes kännyköitä”, Juuli sanoi nielaistuaan viimeisen

Voiko kolme neuvokasta lasta kesyttää kaksi ei-niin-ovelaa monsteria?

Juuli, Jukka ja Jutta ovat kolmosia,
jotka elävät melkein tavallisessa perheessä.
Muut eivät kuitenkaan tiedä, että heidän ihmisiä
näyttelevät vanhempansa ovat oikeasti hirviöitä.
Kaikki koulussa ja naapurissa uskovat, että nämä
kaksi höperöä otusta ovat tavallisia, joskin vähän
omituisia vanhempia, mutta lasten mielestä
levoton elämä hirviötalossa saisi jo riittää.
Onko hirviöitä mahdollista kesyttää?
Ainakin avuksi tarvittaisiin edes yksi ihminen,
joka uskoisi lasten kertomaa.

Mari Luoman kirjoittama ja kuvittama hulvaton,
sopivan jännittävä hirviöseikkailu juhlii
lasten neuvokkuuden voimaa.

1878 WS OY
9 789510 499252
www.wsoy.fi | L84.2 | ISBN 978-951-0-49925-2